

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2021. január 7.
(csütörtök)

Czakó Zoltán

HOGYAN IMÁDOD ISTENT?

Köszöntés igéje: János 5,25

Bizony, bizony, mondom néktek, hogy eljön az óra, és az most van, amikor a halottak hallják az Isten Fiának a hangját, és akik meghallották, élni fognak.

Énekek: 445,1-2.4-5; 251,6-8

Lekció: János 4,21-24

Alapige: János 4,21-24

Jézus így válaszolt: „Higgy nekem asszony, hogy eljön az óra, amikor nem is ezen a hegyen, nem is Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támad. De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának. Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.”

Imádkozzunk!

Urunk, valóban nagy a te kegyelmed, amikor megszólalsz és még nagyobb kegyelem az, amikor a szívünkben elindítasz valamit. Köszönjük azt, amikor beleszólsz életünkbe, belenyúlsz a szívünkbe, elkezded azt formálni és azt a vágyat adod, hogy ahogyan eddig éltünk, most már ne úgy legyen. Hálásak vagyunk azért, amikor ez megtörténik, amikor személyessé válik az, amit olvasunk a Szentírásban. Olyan, mintha rólunk lenne abban szó, mintha mi lennénk a történetek szereplői. Köszönjük azt, amikor ilyen közel jössz hozzánk és azt, hogy beszélő Urunk vagy.

Megvalljuk neked alázatos szívvel, hogy most is sok minden köt és lehúz minket, olyan sok minden van a szívünkben, amik eltávolítanak tőled, amik meghatározzák az életünket, gondolatainkat, napjainkat. Szeretnénk ezektől megszabadulni és átadni teneked, de tudjuk nagyon jól, hogy ez nélküled lehetetlenség. Éppen ezért szeretnénk most is rád és jó volna, hogyha a napi gondok vagy a napi teendők most nem befolyásolnának bennünket.

Azért könyörgünk, hogy szív szerint te változtass mindannyiunkat. Te szólalj most meg, hogy az evangéliummal szólíts meg bennünket, tárd fel előttünk azt, amit tettél a kereszten, és hogy annak milyen következményei vannak az életünkre nézve.

Így könyörgünk most, te jöjj közel hozzánk.

Ámen.

Igehirdetés

Talán a testvérek hallottak már Howard Hughes nevéről. Amerikai milliárdos volt, aki filmrendezéssel is foglalkozott, de emellett volt egy repülőgép gyártó cége is (egy repülőgépet például róla neveztek el). 1976-ban halt meg és a halála napján a Las Vegas-i kaszinók egy perces csenddel tisztelegtek előtte ugyanis kaszinótulajdonos is volt. Kényelmetlen hatvan másodperc volt ez a kaszinók életében. Az egyik kaszinó főnöke – amikor letelt az egy perc – a következőket mondta: Jól van, dobd a kockát! Megvolt az egy perce.

Vajon nem így vagyunk-e mi is Istennel, mint ezek az emberek a Las Vegas-i kaszinókban. Néha egy órára félretesszük a mindennapi elfoglaltságainkat, rohanunk a számítógépek elé, még talán ilyenkor is hajlamosak vagyunk elkésni. Gondolatban még mindig ott vagyunk, ahonnét jöttünk, és az istentisztelet alatt is sokszor azon gondolkozunk, hogy mikor lesz már vége, mikor telik már el ez az egy óra, mert mennék vissza és folytatnám a dolgaimat ott, ahol abbahagytam. És tegyük fel bátran a kérdést, hogy a mi imádatunk milyen? Éljük az életünket úgy, ahogyan mi azt elgondoltuk, majd mi eldöntjük, mi lenne jó nekünk, hová menjünk akár dolgozni, hová menjenek a gyermekeink óvodába, iskolába, mire költsük a pénzünket, milyen tartalmakat nézegessünk akár az interneten. Éljük úgy az életünket, ahogyan mi azt elképzeltük. Isten pedig egy-egy alkalommal, a héten egy istentisztelet alkalmával lehetőleg szólítson meg, érezzük azt, hogy jó kapcsolatban vagyunk vele, de az egész életvitelünkre azt gondoljuk, hogy az teljesen jó, semmilyen tekintetben nem akarunk azon változtatni. Milyen a mi imádatunk? Egy óráról szól, van, akinek lehet, hogy kettőről, mert nem csak istentiszteletet hallgat, hanem más biblicsoportban is részt vesz. Hogyan imádjuk mi Istent? Ezekre az időkre korlátozódik vagy az egész életünket meghatározza istenimádatunk?

Ez az asszony nagyon jó példa erre. Nézzük meg először az ő életén keresztül a negatív oldalt, majd pedig válaszoljunk arra a kérdésre, hogy mit is jelent „*lélekben és igazságban*” imádni Istent.

Lehet rosszul is imádni:

Az a tény, hogy Isten igazi imádókat keres magának, az azt is feltételezi, hogy vannak olyanok, akik nem jól imádják őt. Megkísérlik Istent imádni, de rossz módon teszik ezt. Gondoljanak bele a testvérek, hogy a legtöbb vallásnak az imádói őszinte imádók, de az őszinte imádat nem jelenti azt, hogy igaz is. Például, vannak őszinte imádók a Jehova tanúi között, vannak őszinte imádók a krisnások között is, és még lehetne sorolni sok-sok gyülekezetet, szektát, de ezek között hiányzik az igazság, mert nem azt az Istent imádják, aki kijelentette magát a Szentírásban. Az őszinteség nem jelenti azt, hogy ezzel együtt igaz is. Ugyanebben az értelemben a keresztyének között is lehetnek olyanok, akik nem helyesen imádják Istent, függetlenül attól, hogy mindent őszintén teszik.

A samáriai asszony esetében azonban mind a lélekben, mind pedig az igazságban való imádással problémák voltak. A „*lélekben*” való imádásnak a hiánya látszik az életében akkor, amikor Jézus rámutat arra, hogy egy házasságtörő életet él (17-18. vers). Azonban még egy dologra rámutat a Szentírás az asszonnal kapcsolatban, ami az emberi léleknek egy egyetemes viselkedésére mutatja be, akkor amikor Jézus valakinek az életében a bűnére mutat rá. Ugyanis minden ember igyekszik elkerülni azt, hogy megítéljék! Az asszony kénytelen elismerni Jézus hatalmát: „*Uram,*

látom, hogy próféta vagy” (19. vers). Ám ahelyett, hogy elindulna abba az irányba, amit Jézus mutat neki – jelen esetben a bűnvallás útjára –, ehelyett bedob a beszélgetésbe egy teológiai jellegű kérdést, ezzel is elfordítva a figyelmet a házasságtöréséről. *„A mi atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell.”* (20. vers).

Valaki a következőképpen fogalmaz ezzel kapcsolatban: *„A csapdába esett állapot, akár a saját lábát is leharapja, hogy megmeneküljön. A csapdába esett bűnös szétmargangolja saját elméjét és cafatokra tépi a logika szabályait. Hát igen, ha már az én házasságtörésemnél tartunk, mi a véleményed arról, hogy hol kell az embereknek Istent imádniuk. Ez a csapdába esett bűnösökre jellemző köntörfalazó handzsa.”*

Szerintem nagyon szépen leírja, hogy milyen az asszony, és ezzel együtt sajnos mi magunk is sokszor, keresztyén emberek. Jézus rámutat a szívre, az ember pedig igyekszik menekülni és nem beszélni arról. *„Higgy nekem asszony, hogy eljön az óra, amikor nem is ezen a hegyen, nem is Jeruzsálemben imádjátok az Atyát.”* Nem szabad leragadni lényegtelen kérdéseknél. Lehetséges hiába imádni Istent mind a két helyen, nem? Isten a következőket mondja: *„ez a nép csak szájával közeledik hozzám, és ajkával dicsőít engem, de szíve távol van tőlem, istenfélelme pedig csupán betanult emberi parancsolat”* (Ézs 29,13). Jeruzsálemben ott voltak ezek az imádók, de szív szerint mégsem imádták Istent. Tehát lehetett hiába imádni Jeruzsálemben is, de Samáriában is.

Sajnálatosan sok olyan emberrel beszélgettem már az évek alatt, akik az istenkeresésükben bizonyos szempontból nagyon pozitívnak mondhatóak voltak. Keresték Istent és kíváncsiak voltak arra, hogy kicsoda igazából a Biblia Istene. Viszont egy ponton túl azt kell látni, hogy aki elkezd a Biblia Istenével foglalkozni, akkor az elkezd személyessé válni. Tehát a Biblia Istenével nem tudunk úgy foglalkozni egy idő után, hogy az ne váljon személyessé és ne szólítson meg bennünket úgy, hogy az rólam ne szóljon. Isten engem akar személy szerint megszólítani és megmutatni milyen a szívem állapota. És lehet rajta filozofálni, nagy elméleti kérdéseket feltenni, de egy idő után személyessé fog válni. A Szentírásan keresztül ő maga fog közel jönni hozzánk és ő maga fog személyesen megszólítani. Olyan húsba vágó kérdéseket fog feltenni nekünk, amelyeken nem lehet csak úgy továbbmenni és úgy filozofálni Istenről, hogy kicsoda ez az Isten. És számomra minden pozitívummal egyetemben ugyanilyen szomorú az is, amikor egy ilyen érdeklődő lélek nem képes a filozófiai kérdéseken túllátni és az Istennek a hozzá intézett személyes kérdéseire nem akar szívből válaszolni. És még mindig az ilyen és ehhez hasonló kérdéseket teszi föl magában és másoknak: miért engedte Isten a bűnt? Miért van szenvedés? Miért teremtett Isten egy olyan világot, amelyikben ezek halnak meg még ma is? És ezeket a kérdéseket az emberek fölteszik és sokszor azt gondoljuk még keresztyén hívő emberekként, hogyha ezekre tudunk válaszolni, akkor majd Istenhez fogjuk közelebb vinni őket. De nem! Mert valójában érzékeli ez a lélek azt, hogy Isten megszólította, de ezekre a személyes kérdésekre nem akar őszintén válaszolni. Valójában köntörfalaz.

Természetesen a magát hívő embernek valló is, az az ember is, aki már évek óta ismeri megváltó Urát, ő maga is hajlamos Jézusnak a szívre mutató kérdései elől kitérni. Ezt talán legegyszerűbben úgy lehet megtenni, hogy az életünkben igyekszünk minden olyan helyzetet kiiktatni, amelyben Isten képes lehet megszólítani minket. Ez

HOGYAN IMÁDOD ISTENT?

---

alapvetően mindig a kevésbé látható területeken kezdődik el. Ha Jézus túl sokszor mutat rá egy bűnre és az számomra kényelmetlen, akkor egy idő után elkezdem hanyagolni a személyes imádságot, a bibliaolvasást, ezek mid-mind olyan részterületei az életünknek, amit mások nem látnak, úgymond láthatatlan részei a mindennapjainknak.

Ezután jelennek meg látható részeknek az elhagyása: kerülöm a testvéreket és azokat a lehetőségeket, amelyek során beszélgetésbe tudunk elegyedni. A mostani online térben pedig egy ilyen elég kifordult helyzetben vagyunk. Ha például egy csoport szervez online alkalmat, akkor ott sokszor a másikkal való személyes beszélgetésre lehetőség sem adódik, mert a másik tíz ember előtt nem fogok annak az illetőnek egy személyes kérdést feltenni. Amikor pedig vége az alkalomnak, akkor ugye mindenki búcsúzkodik, meghallgattuk az alkalmat és megyünk a dolgunkra. Ott vagyunk az alkalmon, részt veszünk rajta, de mégis szív szerint távol vagyunk Istentől. A „lélekben” való imádás, a szív szerint való odafordulás, az Istenhez való visszafordulás nem történik meg.

Persze ezt sem szabad általánosítani, mert nagyon jó, hogy vannak ezek az alkalmak és így is meg tud bennünket szólítani Isten. Inkább azt a kérdést szeretném a testvérek szívére helyezni, hogy ebben a helyzetben mennyire vagyunk képesek elérjőzni, mennyire vagyunk képesek azt mutatni, hogy minden rendben van életemben, de közben semmi sincs rendben.

Az egyik alkalommal valaki úgy vett részt egy online alkalmon, hogy nagyon jól lehetett látni, hogy valójában a háttérben nézett valamit a monitorán, mert a mögötte lévő falról visszatükröződtek a fények. Fel lehet tenni ilyenkor a kérdést magunkban: Van ennek így értelme? Azt mutatom mindenkinek, hogy ott vagyok és az Istennel való kapcsolatomban minden rendben, de valójában semmi sincs rendben.

De miért volt rossz az asszonynak az „**igazságban**” való imádása? *„Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támad.”* Ezek kemény szavak. Viszont amikor életről és halálról van szó, akkor egy ponton ki kell mondani az igazságot. A samáriaiak ugyanis elvetették az Ószövetséget. Pontosabban nem az egészet, Mózes öt könyvét tartották meg, az összes többit vetették el. Éppen ezért az istenismeretük hiányos volt, és ezzel együtt az Isten felé való imádatuk is hiányos volt. Föltehetjük tehát a kérdést, hogy ezek szerint az imádatban fontos az ismeret? Igen, fontos. Fontos megismerni azt az Istent, akit imádunk. Ugye az ismeretünk részben a megtérésünkkel kezdődik, az újjászületésünkkel, mert ott Istennek a kegyelmét ismerjük meg. Azután pedig még jobban elkezdjük megismerni Istennek a kegyelmét, és aztán elkezdjük őt még jobban imádni. Tehát fontos az ismeret és az imádat, ezek összetartoznak.

Gondoljanak bele a testvérek, mondjuk a feleségemnek azt mondom, hogy szeretem, de nem ismerem őt. Ez egy fura megállapítás lenne, hogy egy olyan valakit szeretek, akit nem ismerek. A szeretetben az is kifejeződik, hogy azt a másikat ismerem. Persze vannak dolgok, amikben még jobban megismerem őt, de azért vettem el feleségül, mert már előzőleg megismertem. Tehát az ismeret és a szeretet (vagy az imádat) összetartozik. Ha olyat szeretek, akit valójában nem ismerek, akkor az valójában nem szeretet, hanem egyfajta vonzalom az irányába. Mondjuk jól néz ki, szép a termete, férfi szemmel azt mondom, hogy csinos és szép, mint lány, de itt még nem mondhatom vele kapcsolatban azt, hogy szeretem is. Mert mi van akkor, hogy ha kiderül róla, hogy egy hárpia és minden, ami él és mozog abba beleköt és egy elhor-

dozhatatlan személyiség. Tehát a szeretet – vagy valakinek az imádata¹ – és az ismeret összetartoznak.

Hogyan kell imádni Istent?

De most már térjünk rá a pozitív részre. Hogyan kell imádni Istent? Mire volt szüksége leginkább ennek az asszonynak? Természetesen első renden újjászületésre, megtérésre. Ugye erre akarja Jézus elvezetni, hogy vedd észre, hogy mire van szükséged. Erre az igazságra akarja eljuttatni, hogy bűnös és Megváltóra van szüksége és Jézus pontosan ezért jött, hogy megmentse őt. De nemcsak a bűn büntetésétől, hanem az uralmától, erejétől, mindenestől megmentse, szőröstül-bőröstül. Mit tehetne ezért az asszonyért ez a hegy, meg Jeruzsálem? Hát nem tudnak érte semmit sem tenni.

Remélem mindannyiunk számára egyértelmű, hogy az imádattal kapcsolatban nem a hol kérdés a fontos, hogy hol imádjuk Istent. A legfontosabb kérdés a kit és hogyan. És nem utolsó sorban: mit kezdünk a bűneinkkel? Miképpen üdvözülünk? Milyen megkönnyebbülést tud kínálni mondjuk a pasaréti gyülekezetnek a helye, ez az istentiszteleti hely a megterhelt szívnek és a bűnös lelkiismeretnek? A hely ebből a szempontból lényegtelen, mert az a fontos, hogy kit és hogyan imádjuk. Találhatok-e üdvösséget, mondjuk a Garizim hegyén vagy szerezhetek-e békességet a jeruzsálemi templomban? Talán nem először üdvösségre van szüksége az embernek, hogy aztán imádhassa Istent? Dehogynem! Ebből a szempontból mégis egy ismerettel kezdődik: megismerem a bűnömet és megismerem Isten kegyelmét – ez egy ismeret. Itt kezdődik el a lélekben való imádás. Nem az a lényeg, hogy milyen liturgiát tartunk meg, hogy milyen körülmények között tartjuk meg akár az istentiszteletet, hanem az, hogy mi hangzik és kit mutatnak föl. Kit és hogyan imádnak?

A lélekben való imádás és az ismeretben vagy az igazságban való imádás elválaszthatatlanok egymástól. Ha a feleségemmel kapcsolatban valaki feltenné azt a kérdést, hogy miért szeretem őt, akkor talán azt tudnám megfogalmazni, hogy a szeretetem vele kapcsolatban nem az érzelmeimre épülnek, hanem sokkal inkább arra, hogy elköteleztem magamat az irányába. Vannak benne érzelmek, nehogy azt mondják a testvérek, hogy én érzéketlenül szeretem a feleségemet. Nem, szó nincs erről. De ha elkezdek azon gondolkodni, hogy kicsoda a feleségem számomra, akkor megjelennek az érzelmek is. Tehát gondolkodom, használom az eszemet, agyamat és jön az érzelem, mert szeretem őt.

Ugyanígy Istennel kapcsolatban is, amikor olvassuk a Szentírást, bizonyos szempontból van gondolati része. Olvasom a Szentírást és amit elolvastam azon elkezdek gondolkodni, hogy az mit jelent nekem személy szerint és megjelennek az érzelmek: – Uram, te ilyen kegyelmes vagy hozzám? – Igen. – Uram, akkor én nagyon szeretlek! Te így könyörültél rajtam? – Igen, így könyörültem rajtad. És ezzel találkozunk mindig a Szentírás lapjain, hogy kicsoda Isten, és őt egyre jobban megismerjük, és ezzel együtt egyre jobban elkezdjük szeretni is. Tehát ez a két dolog összetartozik: lélekben és igazságban (vagy ismeretben) imádni Istent.

Az igazságban való imádás, azt is jelenti, hogy megismerjük Istent, aki kijelentette magát, de másrészt azt is jelenti, hogy amivel megszólít bennünket vagy akár meg-

---

¹ A keresztyén szemmel talán érdemes megtenni azt a különbségtételt, hogy imádni Istent imádjuk elsőrenden és ezután jön minden más, pl. a feleség „imádata”.

HOGYAN IMÁDOD ISTENT?

---

fedd bennünket, azt is elfogadom tőle, mert ő mondja. Az „igazság” itt jelentheti a „nyíltságot, őszinteséget” is. Nemcsak igazságban, hanem nyíltan és őszintén imádni Istent. Tehát amikor Isten mond valamit, elfogadom, mert ő mondja, mert igaz, amit mond, és beismerem őszintén: – Igen, Uram, ezt te mondtad és most rámutatnál a szívemre – és nem kezdek el sumákolni és nem kezdek el menekülni előle, mint ha semmit sem mondott volna.

Egy házaspár történetét olvastam John MacArthur-tól a napokban, ami a következőképpen hangzik: „Egyszer egy asszony hívott fel és így szólt: – Most hagyott el a férjem, mert egy másik nővel akar együtt élni. Megkérdeztem tőle a nő nevét, amit meg is mondott. Kikerestem a hölgy telefonszámát és felhívtam. Éppen annak az asszonynak a férje vette föl a telefont, aki felhívott. Bemutatkoztam: – John vagyok a Grace Gyülekezetből. Krisztus nevében felszólítalak, hogy költözz el annak a nőnek a lakásából, mielőtt vétkeznél Isten, a feleséged és a gyülekezet ellen. Megrendülten kijelentette, hogy rögtön visszamegy a feleségéhez. Következő vasárnap odajött hozzám, megölelt és így szólt: – Köszönöm. Nem is akartam én ott lenni, csak kíséretbe kerültem és azt gondoltam, hogy úgysem törődik velem senki. Megrovásom nem riasztotta el, sőt visszatért a közösséghez és az engedelmességhez.”

Nagyon jó példája ez annak is, hogy amikor valakin keresztül megszólít Isten, akkor arra nem felháborodva válaszolok, hanem elismerem, hogyha igaza van. Ez az illető a telefonban mondhatta volna a következőket is: – Boldogtalan vagyok a feleségem mellett és annyi év után már végre megérdemlek egy kis boldogságot.

Ez az illető elfogadta Istennek a szavát, megjelent egyfajta tisztelet Isten felé, de az imádat is megmutatkozik, mert akit imádunk, annak elfogadjuk a szavát és elfogadjuk azt, amit mond. Ő mondta, akkor úgy tesztek. Az igazságban való imáadás pontosan ezt jelenti: Isten szól és meghajlok az ő akarata előtt és kész vagyok mindent elfogadni tőle. De ebben az is benne van, hogy mindezt nem kényszerűségből teszem, hogy közben összeszorítom a fogamat. Ez az illető se így tett, hogy akkor nagy nehezen összeszedem magam és visszamegyek a gyülekezetbe. Valójában ráébresztették a bűneire és ő azoktól menekülni akar, mert a szívében is ez van.

Például a feleségemmel kapcsolatban nem kell felszólítani engem arra, hogy szeressem őt, az jön magától. Ha kötelességből szeretném őt, hát akkor az olyan fura lenne, nem?

Az évfordulónkon az egyik alkalommal elmentünk egy étterembe, de nyilván nem kötelességből mentem oda. Persze tudtam nagyon jól, hogy finomak ott az ételek, tehát volt egy ilyen oldala is, de valójában azért vittem el a feleségemet, mert szeretem, és az örömet okoz nekem, hogy együtt lehetünk. Ha kötelességből tettem volna mindent, az megszégyenítő válasz lenne. Ha örömmel, akkor az már sokkal szebben hangzik, mert valójában ezzel a megbecsülésemet fejezem ki.

Örömmel teszem azt, amit az Úr mond. Miért? Mert bennem van egyébként az, hogy én is szeretnék abba az irányba elindulni, amerre Isten akar vinni. Megmutatja, hogy ne balra, hanem jobbra menjek és ezt azért teszem, mert már a Szentlelke elkezdett munkálkodni az életemben. Persze bizonyos esetekben akár évtizedek is eltelhetnek mire valaki odáig jut, hogy igen Uram, igazad volt akkor, most már örömmel megyek. Egészen eddig nem ismertem be, de most már tudom, hogy igazad van. Tehát sokszor éveknél kell eltelnie, hogy az emberi szív így megváltozzon és kövesse Urát. És milyen csodálatos, hogy Isten Szentlelke munkálkodik az életünkben. Tehát nem kell ezen erőlködni, Isten munkálkodik.

Egy másik igeszakaszt is szeretnék a testvéreknek felolvasni. Az apostol itt a nyelveken szólást és a prófétálást hasonlítja össze. Most nem is erre akarok kitérni, hanem hogy a prófétálással kapcsolatban mit említ az apostol: *„Ha tehát összejön az egész gyülekezet, és mindnyájan nyelveken szólnak, és közben bemennek oda az avatatlanok vagy a hitetlenek, nem azt fogják-e mondani, hogy őrzöngtök?”* És most jön a lényeg: *„De ha valamennyien prófétálnak, és bemegy egy hitetlen vagy be nem avatott, annak mindenki a lelkére beszél, azt mindenki megvizsgálja, és így szívének titkai nyilvánvalóvá lesznek, úgyhogy arcra borulva imádja az Istent, és hirdeti, hogy az Isten valóban közöttetek van.”* (1Kor 14,23-25). A prófétálás alatt ne valami jövőmondásra gondoljanak a testvérek. A szó a következőket jelenti: „Isten kijelentését hirdeti, közvetíti, tolmácsolja, megmagyarázza”. Konkrétan az igemagyarázatot jelenti. Tehát bárki, aki tanít a gyülekezetben, az prófétai szolgálatot végez. És amikor valaki Isten kijelentését ilyen módon magyarázza, annak mi lesz a következménye? *„Annak mindenki a lelkére beszél, azt mindenki megvizsgálja, és így szívének titkai nyilvánvalóvá lesznek, úgyhogy arcra borulva imádja az Istent, és hirdeti, hogy az Isten valóban közöttetek van”*. A Csia fordítás nagyon érdekesen próbálja megoldani a fordítást: *„De ha akkor megy be valamilyen hitetlen vagy beavatatlan, amikor mindnyájan prófétáinak, akkor mindenki meg fogja a belépőt győzni, mindenki nyomoz benne úgy, hogy szívének rejtett dolgai láthatókká lesznek, és az arcára borulva fogja imádni az Istent, hirdelve, hogy valóban köztetek az Isten!”* Nagyon érdekes. Tehát mit tesz Isten szava, amikor magyarázzák azt? Lelepleződik az ember szíve. Tehát amit rejtegettünk, titkoltunk, az kiderül. És mi lesz a következménye? Arcra borulnak és imádják az Istent. Tehát ahol Isten szava hangzik, Isten megszólal, ott emberi szívek lepleződnek le. Mert Isten beleszól embereknek az életébe, és ott emberek azt mondják, hogy itt Isten munkálkodik, itt valami olyan hatalom van jelen, ami nem földi, hanem mennyei. Egy ember szól, de mögötte valaki más áll. Ez annyira csodálatos és hihetetlen, hogy Isten így használ szolgákat. Legyünk őszinték: ezek a szolgák teljes mértékben alkalmatlanok erre.

Tehát az imádatnak az előzménye egyrészt a megtérés, de ennek is van egy előzménye, méghozzá az, hogy Isten szavára kezd el valaki figyelni. Esetleg igemagyarázatot hallgatnak, amin keresztül pedig Istent hallgatják. Magyarán Istennel kerülnek kapcsolatba az emberek, aminek során Isten személyesen beleszól az életünkbe, megvilágítja a szívünket, folyamatosan szól hozzánk.

Egy utolsó gondolattal fogom zárni, talán egy bátorításként is meg talán egy figyelmeztetésként is a testvéreknek. A Jakab 4,8-ban olvassuk a következőket: *„Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok.”* Ugye, ha közeledünk Istenhez, ő is közeledni fog hozzánk. Azonban sokszor, nem tudom, mennyire rettenünk meg Istennek a közelségétől. Hát, ha tisztában vagyunk azzal, hogy milyenek vagyunk, és azt vesszük észre, hogy Isten közeledik hozzánk, akkor ezen én szerintem sokszor megrettenünk, és inkább megelégszünk a felszínes kapcsolattal vagy a felszínes imádatlal. De így is folytatja: *„Tisztítsátok meg a kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek.”* Tehát, ha közeledünk Istenhez, akkor annak a következménye az lesz, hogy az ember felismeri, hogy milyen a szíve, milyen is valójában. Elkezdünk abból kapizsgálni valamit, hogy milyen távol is vagyunk tőle és éppen ezért alázzuk meg magunkat Isten közelében. De a Jakab 4,10-ben mond egy ígéretet is, ami ehhez fűződik: *„és ő felmagasztal titeket.”* Közeledjete Istenhez, ő köze-

HOGYAN IMÁDOD ISTENT?

---

ledni fog hozzátok, meg fogjátok látni a bűneiteket, ezt ismerjétek be, és aztán Isten föl fog magasztalni benneteket.

Tehát ha Isten szól, természetes, hogy szól, hiszen beszélő Istenünk van. Ha kinyitjuk a Bibliát, abban Isten fog személyesen megszólítani bennünket és ne meneküljünk előle. Legyünk tisztában azzal, hogy milyenek vagyunk. Valljuk meg Istennek azt, hogy ezek vagyunk és kérjünk tőle segítséget: – Urunk, ha te nem segítesz, akkor nem fog megváltozni a szívünk. Ne meneküljünk Isten elől és ne legyen az ránk jellemző, hogy állandóan csak futunk, menekülünk, és egyébként éljük az életünket úgy, ahogyan eddig is éltük. Közben meg Isten jön folyamatosan és szólítgat, a következőképpen: – Állj meg, ember! Mert olyan Istenünk van, aki nem akar magunkra hagyni. Vegyük komolyan Istent és magasztaljuk őt, ne legyünk én-központúak, hanem Isten maradjon imádatunk és életünk középpontja.

Imádkozzunk!

Urunk, olyan hálások vagyunk azért, hogy menekülésünk közepette is te megszólítasz bennünket. Te olyan türelmes vagy, hogy most is talán már a sokadik alkalommal szólsz, függetlenül attól, hogy mennyire kényelmetlen és zavaró az számunkra. Belőled ilyenkor is a megmentő szeretet szól. És bocsáss meg nekünk ilyenkor, mert inkább elfutunk előled és sokszor a feszünkbe rohanunk.

Bocsáss meg azért, hogyha távol vagyunk tőled sokszor, ha az imádatunk is olyan felszínes, mert félünk attól, hogy valóban megváltozzon az életünk. Félünk, hogy gyökerestől meg kellene változtatni a hozzáállásunkat mindenhez. Könyörgünk, hogy adj ezekben erőt Szentlelkeddel, mert van bennünk talán egy vágyakozás, hogy szeretnénk közel lenni hozzád, szeretnénk egyre jobban megismerni tégedet, de mégis van bennünk egy félelem is. Könyörgünk, hogy ezt a félelmet te vedd el és valóban tudjunk örülni annak, amikor te megszólalsz.

Ne olyanok legyünk, akik mindent csak kényszerűségből teszünk, mindent csak kell-ből, muszájból, hanem Urunk, valóban szív szerint tudjunk téged imádni, szeretni. És valóban lélekben és igazságban imádjunk és szeressünk tégedet.

Könyörgünk a gyászolókéért. Könyörgünk azokért, akik most valamiért fájdalmat hordoznak magukban. Kérünk azért, hogy őket is te gyógyítsd, a szavad valóban gyógyír legyen a számukra, olyan víz, amely örökre megelégti a szomjazókat.

Te jöjj közel mindannyiunkhoz. Könyörgünk a személyes csendességünkben, ott is te legyél közel hozzánk. Vagy ha már azt is sokadjára elhanyagoltuk, adj ebben is változást nekünk. Pedig olyan jó, amikor kapcsolatban vagyunk veled, olyan jó az, amikor megszólalsz, amikor jelen vagy az életünkben. Ne elégedjünk meg azzal, ha-vonta csak egyszer szólalsz meg.

Így könyörgünk mindannyiunk szívét te formáld, te legyél az, aki vezetsz mindannyiunkat.

Így könyörgünk, valóban egy közösségben legyünk veled.

Ámen.

251,8 ének

8. Imádlak téged, egyedül Uramat, Nem vetem másban én bizodalmamat;
Mikor imádlak, halld meg én szómat, Írd be könyvedbe hódolásomat.